

Константин Величков

XLIX. Кога внезапно...

Кога внезапно в нощний час
събуден, вслушам се в вълните,
като ридаят в темнините
и пълнят ги с тъжовен глас,

неволно горките нещастни
вестяват ми се пред умът,
кои в прежеждия опасни
нашли са ненадейна смърт;

и чини ми се, тям душите
по гладкий морски пущинак
отвред се сбират, под зарите

на лунния сребристи зрак,
и своя ризик жаловити
оплакват тук – на родний бряг.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6381>]